

לפום צערא אגרא - שפת אמת חוקת תרמ"ח

בענין השירה עלי באר ענו לה דחז"ל דרשו את והב בסופה אהבה בסופה. כי בכל מלחמות ה' שהאדם לוחם עם הסט"א לשם שמים זוכה אח"כ למנוחה. והוא ענין מנוחת השבת אחר ימי המעשה שהם בחי' עבודה ומלחמה לברר האמת מתערובות הסט"א ובשבת אהבה בסופה. וכן ה' במצרים מלחמת ה' הכנה לקבלת התורה כדאיתא במד' שמות ג' מתנות טובות נתן הקב"ה לבני" וכולם ע"י יסורים. ויסורי המדבר היו הכנה לארץ ישראל ונתקיים אהבה בסופה בזו השירה כמו שהי' השירה בקריעת י"ס אחר גלות מצרים. ושירת הים הי' הכנה לתורה שבכתב בחי' משה רבינו ע"ה תורה ולחם מן השמים. ושירה זו הכנה לתורה שבע"פ שנקראת באר והיא בחי' התורה שנמצא בתחתונים. שיש תורה שזוכין להמשיך מן השמים ויש שזוכין למצוא תורה הגנוזה למטה וזה חפירת הבאר ע"י יגיעה ומלחמה עם הסט"א ובסופה כתיב עלי באר אחר שנתעורר בחי' הקדושה הגנוזה. ויש לכל בני" חלק בבאר זו כמ"ש חפרוה כו' כרוה כו'. במשענותם הוא דורות השפלים כדאיתא בגמ' בא חבקוק והעמידן על א' וצדיק באמונתו יחי'. ובש"ק מתעורר כל הג' מתנות. מן באר ענני הכבוד. והם ג' סעודות בשבת. כי בליל שבת קודש הוא חקל תפוחין וכתי' והנה באר בשדה כמ"ש חז"ל פי הבאר נברא בע"ש ביה"ש. וביומא דשבתא ישמח משה הוא בחי' לחם מן השמים ובמנחה בחי' ענני כבוד שהם כוללים כל הששה קצוות שהיו עננים מקיפין אותם. המן מן השמים ובאר מן הארץ ועננים באמצע:

קורח לא שייך לשלמות ההפכים של העולם ולכן נבלע בארץ ששואפת להשלמה - תרנ"א

איתא במשנה מחלוקת שאינה לש"ש אין סופה להתקיים זו מחלוקת קרח כו'. דכתיב בספר מלחמות ה' את והב בסופה ודרשו חז"ל אב ובנו שעוסקין בתורה נעשו כאויבים זה לזה ובסוף נעשו אוהבים ע"ש. וזהו פי' מחלוקת לשם שמים ואז נק' מלחמות ה' לכן סופה להתקיים זה הוהב בסופה. כי באמת שלום שהוא מדה טובה הוא ג"כ מתוך המחלוקת שהרי לא שייך שלום רק בין ב' צדדים. אבל [*אם] הוא במחלוקת שלשם שמים זוכין אל השלום. כי באמת כל אדם יש לו דיעה מיוחדת בתורה וכל בעל מחלוקת צריך לידע כי גם לחבירו יש דיעה אחרת ולא להיות עומד על דעתו רק לבקש האמת ואז השי"ת מאיר עיניהם ונעשה השלום מתוך המחלוקת. ואמת כי בסופה הוא בחי' השלום בחי' יוסף הצדיק. וכן הוא בעוה"ז שכל התולדות באין מזו"נ ויש לכל אחד ענין מהופך דכתיב כנגדו. ומ"מ שניהם לדבר אחד מתכוונים ונעשה שלום בסוף. וכן הוא בפנימיות כל ימי המעשה יש לכל יום ענין מיוחד ולכן שבת השלים העולם שהי' חסר מנוחה שהוא בחי' אהבה בסופה ואז נעשה שלום וכתב אח"כ אלה תולדות השמים והארץ ע"ש. וזה ענין עונתן של ת"ח משבת לשבת. ובאמת השלום אינו בעוה"ז רק בכח סייעתא דשמיא כמ"ש במד' בראשית אמת ושלום אמרו אל יברא דכולא שקרים וכולא קטטה. ולכן האוחז במחלוקת יותר מדאי אין לו קיום בעולם. ומשה רבינו ע"ה זכה לתורת אמת. ואהרן זכה לבחי' השלום. וקרח הי' היפוך אהרן בעל מחלוקת. ודתן ואבירם היפוך משה רבינו ע"ה בעלי שקרים. וזהו ענין בליעת פי הארץ ואיתא כי פי הארץ נברא בע"ש ביה"ש. ורחוק הדבר שיהי' המכוון רק על בליעת הרשעים. אבל הענין הוא כנ"ל כי העוה"ז חסר השלימות. ולכן הארץ צריכה לקבל גמר השלימות מן השמים והוא שהי' העולם חסר מנוחה. ונפתח הפה בבוא השבת לקבל השלמה מלמעלה. כמו שאנו מקבלים השבת כמו כן כלל הבריאה מצפה אל השלימות הבא בשבת. והוא דביקות הכל בשורש ואז זוכין גם בעוה"ז לאמת ושלום אעפ"י שהוא עלמא דשיקרא וקטטה. וקרח ועדתו שלא רצו בשלום נבלעו בשאול. וזה השלימות הבא מלמעלה ניתן לבני" ולכן נק' השולמית. כי הקב"ה עושה שלום בעולם שנה נפש. שיש בכל מקום נטיות מיוחדים לאותו מקום. וארץ ישראל בכח ביהמ"ק היתה עושה כל מינים כמ"ש לא תחסר כל

בה. ובזמן כל יום כו' והשבת עושה שלום. ובנפשות בני' מקבלין השלימות. ובשבת קודש מתאספין כל הג' כמ"ש הפורס סוכת שלום עלינו ועל ירושלים:

קרח תרנ"ה

סמיכות פרשת קרח לפרשת ציצית

נסמך ויהי קרח לפרשת ציצית שלמעלה, דאיתא "עינו הטעתו", ובשם הרב הקדוש מלובלין אמרו להוכיח מכאן כי גם רוח הקודש יכול להזיק לאדם שאינו שומר עצמו כראוי, כי מצות ציצית על שם הסתכלות כמו שכתב רש"י ובודאי המצוה מפקח עיני האדם, ולכן כתיב מיד ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם - ב' לבבות וב' עינים כמו שכתבתי בפרשה הקודמת, וקרח לקח לו ביותר זה ההסתכלות ונכשל בו.

נסמך ויהי קרח לפרשת ציצית שלמעלה, דאיתא קרח שפקח היה מה ראה לשטות זו, אלא "עינו הטעתו" ופרש"י שראה שושלת גדולה יוצאת ממנו ובראשם שמואל שנאמר עליו "משה ואהרן ושמואל בקוראי שמו" שהוא שקול כנגד משה ואהרן, ואמר א"כ יש לי על מה לסמוך ולא יקרה לי כלום.

ובשם הרב הקדוש מלובלין אמרו להוכיח מכאן כי גם רוח הקודש יכול להזיק לאדם שאינו שומר עצמו כראוי, והראיה שלו היא ראייה חיצונית, אז גם הראיה שלו ברוה"ק אינה כראוי והיא ראייה חיצונית. **כי מצות ציצית על שם הסתכלות כמו שכתב רש"י** (במדבר ט"ו ל"ח ד"ה ועשו להם ציצית) שציצית היא ע"ש וראיתם אותה, מלשון "מציץ מן החרקים", ובודאי המצוה מפקח עיני האדם, ולכן כתיב מיד ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם - ב' לבבות וב' עינים כמו שכתבתי בפרשה הקודמת, שאפילו כשרואים רוח הקודש יכול להיות בו אחיזה של הצד השני, ויש בה ב' לבבות שכלול בה גם היצה"ר, כי היא בחינת "עץ דעת טוב ורע", לזה מזהירה התורה אל תקחו את הראיה הזו שמכח המצוה לראיה שאינה נכונה, וקרח לקח לו ביותר זה ההסתכלות ונכשל בו.

וידוע הלשון שאומרים בשם ההוזה מלובלין הוא "וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זו - צו זיין צו קליג", דהיינו כמו שביארנו כמ"פ שלמעשה אין לנו שום השגה בכל החטאים שכתובים בתורה על אנשים גדולים, וידוע גדלותו של קרח שהיה מטועני הארון, וכל טועני הארון מתו מכיון שגם מי שהיה לו פגם קטן ביותר במעשיו מת מטעינת הארון, אבל קרח נשאר תמיד מטועני הארון ולא מת, ועל כרחך שבודאי היה אדם גדול, ואי' בהפלגה מהחווה מלובלין עצמו ומעוד צדיקים בקדושתו של קרח, וכן כתיב "צדיק כתמר יפרח" ס"ת קרח והוא יהיה באמת כהן גדול לעתיד לבוא, וא"כ כיצד יתכן שטעה כ"כ - עכ"פ לפי פשוטו. הת"י הוא, אי' בספה"ק שזה הנסיון שמנסים אנשים גדולים כמוהו, שאין מנסים אותם כמוכן בנסיונות פחותים כמו שמנסים אותנו, אלא מראים להם ברוה"ק שעתידיה לצאת מהם שושלת גדולה ומראים להם משמים שהוא באמת ראוי מאוד להיות כהן גדול, ובאמת כן היה שהרי לעתיד לבוא כן יהיה, וי"א שהיה צריך להיות "לוי גדול", והנסיון הוא אם יעמדו באמונה בפשיטות, ולא ירצו מדריגות או השגות או רוה"ק, רק לעשות רצון השי"ת כפשוטו ולבטל עצמו לזה. וקרח לקח את הסתכלות חיצונית, שאע"פ שאינה חיצונית אלא היא רוה"ק, מ"מ אין דבר גדול יותר מלעשות רצון ה' כפשוטו, וזה היה נסיונו.